

Viata Creștină

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească † Anul IV, Nr. 29 (138)

Vizitați site-ul nostru: poienita.iasi.mmb.ro

28 Iulie 2013

Evangelhia și Apostolul

În **Duminica a 5-a după Rusalii** se citește **Evangelhia** de la **Matei 8, 28-34** (Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei), iar **Apostolul** din **Epistola către Romani 10, 1-10**.

Sinaxar

În această zi pomenim pe **Sfinții Apostoli și Diaconi: Prohor, Nicanor, Timon și Parmena**, dintre cei 70; **Sfântul Cuvios Pavel** de la Xiropotamu

Parohia Poienița vă invită în ziua de

4 august 2013

să participați la sfintele slujbe prilejuite de aducerea unui fragment din moaștele **Sf. Ierarh Nectarie Taumaturgul**.

Programul liturgic și detalii pe site-ul poienita.iasi.mmb.ro

Sfinții Apostoli și Diaconi: Prohor, Nicanor, Timon și Parmena

Sfinții Prohor, Nicanor, Timon și Parmena fac parte din primii șapte diaconi ai Bisericii. Hirotonirea lor în treapta de diacon este relatată în **Faptele Apostolilor (6, 1-6)**. Ceilalți trei diaconi sunt: **Ștefan, Filip și Nicolae**.

Sfântul Ștefan nu este prăznuit în această zi, pentru că este sărbătorit pe 27 decembrie. **Nicolae** nu se numără printre ei pentru că a căzut în erezie, iar **Filip** este pomenit de Biserică pe 11 octombrie.

Prohor a fost hirotonit episcop în Nicomidia și l-a însoțit pe **Sfântul Apostol Ioan** pentru o vreme, în insula Patmos.

Nicanor a primit mucenicia în ziua în care **Sfântul Ștefan** a fost ucis cu pietre. **Timon** a fost episcop în Bastoria, o cetate din Arabia. Potrivit unei tradiții, **Timon** a murit răstignit în această cetate.

Parmena a vestit **Evangelhia** Domnului în Macedonia. A murit ca mucenic, la sfârșitul domniei împăratului Traian (98-117).

O lucrare minunată a Sfântului Nectarie

Simona Dumitru

Dacă ne rugăm cu credință și cu lacrimi, **Sfântul Nectarie** ne ajută! Este și cazul meu, ca și al multor alți oameni despre care am citit. Prima dată am auzit de **Sfântul Nectarie** în urmă cu doar câteva luni, când o măicuță i-a dat mamei mele **Acatistul Sfântului**.

Tatăl meu era atunci grav bolnav. La numai 53 de ani, doctorii i-au pus un diagnostic nemilos: stenoză aortică. Trebuia operat pe cord deschis. Era singura lui șansă de a trăi. Am primit vestea cu frică și cu lacrimi.

Era totuși vorba despre o intervenție pe inimă. De parcă nu ar fi fost destul, tatăl meu mai căpătase și o infecție gravă localizată tot pe inimă. Această boală i-a dat dureri articulare și musculare cumplite, nu mai putea respira aproape deloc, timp de două săptămâni a dormit câte 10-15 minute pe noapte și numai în șezut. Era cumplit, iar noi eram legați și de mâini și de picioare.

Am aflat despre un doctor, pe care îl pomenesc mereu în rugăciunile mele, dar căruia nu-i pot da numele pentru că nu i-am cerut permisiunea. Profesează la Spitalul Militar din București și sigur se recunoaște în aceste rânduri. Deși am ajuns cu greu la el, pentru că e foarte aglomerat, **Dumnezeu** a vrut ca el să fie cel care aici, pe pământ, ne-a ajutat. Spun asta deoarece din ceruri am primit ajutor divin cum nici nu speram că se va întâmpla vreodată. În situația dată, speranțele noastre se amestecau cu lacrimile de durere. Singurul lucru care ne mai rămăsese atunci de făcut a fost să ne rugăm. Eu și mama mea am început să îl rugăm pe **Dumnezeu** să facă o minune și să nu-l ia pe tata așa de devreme. Eu cred că **Dumnezeu** ne-a trimis ajutorul lui prin **Sfântul Nectarie**. În focul acestor grele încercări am avut un vis, iar în acel vis tatăl meu mi-a promis

că se va face bine. Mi-a dat speranță în sufletul meu. Știam că nu era înșelăciune diavolească. Încercarea cea grea nu a fost operația în sine, care a decurs bine, ci faptul că la două săptămâni după intervenție, tata a făcut un stop cardiac de 10 minute și încă trei de câteva secunde.

Atunci am crezut că totul se prăbușește, atunci ne-a fost teamă că-l vom pierde. Mama trăia cu calmante, fratele meu stătea mai mult la spital decât acasă, iar pe mine m-a copleșit durerea. Ca prin minune, exact așa cum îl rugasem noi pe **Dumnezeu**, tata și-a revenit. Infecția de la inimă s-a vindecat, i-a fost montat un stimulator cardiac, noua valvă funcționează cum trebuie. De câteva zile a venit acasă și e foarte bucuros. E adevărat că el e un om activ de felul lui și că îi e greu să nu poată face tot ce făcea înainte de operație, motiv pentru care nu prea stă el degeaba, dar se simte din ce în ce mai bine atât fizic cât și psihic. A suferit și de o depresie post-operatorie și nu e de mirare, atâta timp cât a stat în spital aproape 3 luni și a avut complicații peste complicații. Acum, slavă **Domnului**, putem să ne bucurăm.

Ne-am rugat la **Mântuitorul Iisus Hristos**, la **Fecioara Maria**, la toate puterile cerești și ne-au ajutat. **Sfântul Nectarie** a mijlocit pentru noi în tot acest timp. Am simțit ajutorul lui cel sfânt și sper să mă ajute **Dumnezeu** să mă țin de toate promisiunile pe care i le-am făcut. Rugați-vă lui cu credință și vă va ajuta. Mergeți la moaștele lui, în țară, la mănăstirea **Radu Vodă** din București sau în Grecia, dacă puteți.

Nu vă pierdeți speranța și credeți în El. **Dumnezeu** să vă ajute!

Cu drag, **Simona Dumitru**, Râmnicu Sărat, jud Buzău
(Sursa: <http://www.lumeacredintei.com>)

Cum putem să-i cinstim mai bine pe adormiții noștri?

www.doxologia.ro

Mai ales în zilele noastre, grele pentru toată lumea, este o nebulie să cheltuim banii pentru obiecte și gesturi nefolositoare când, folosindu-le pentru cei lipsiți, putem face două fapte bune în același timp: și pentru cel adormit, și pentru cei care primesc ajutorul.

Vedem adesea străduința rudelor celui mort de a face o înmormântare cât mai luxoasă și de a ridica un mormânt cât mai bogat. Mai mulți bani se cheltuiesc uneori pentru monumente fastuoase. Mulți bani cheltuiesc rudele și cunoscuții pentru coroane și flori și, pe deasupra, florile trebuie scoase din sicriu înainte de închiderea lui, pentru ca acestea să nu grăbească descompunerea trupului. Alții doresc prin anunțuri în presă să-și exprime cinstirea față de cel adormit și compătimirea față de rudele lui, cu toate că însuși acest mod de manifestare a sentimentelor arată superficialitatea lor, adesea chiar falsitatea lor, întrucât cel aflat cu adevărat în suferință nu-și va expune durerea în ochii celorlalți, iar exprimarea condoleanțelor se poate face mult mai calduros, în mod personal.

Dar orice am face din toate acestea, mortul nu va avea nici un folos. Trupului celui mort îi este indiferent dacă este așezat într-un sicriu sărac sau bogat, într-un mormânt luxos sau umil. El nu simte mirosul florilor aduse, nu are nevoie de exprimarea prefăcută a durerii.

Trupul este dat putrezirii, sufletul trăiește, dar nu mai simte senzațiile pe care le primea mai înainte prin organele de simț trupești. El începe o altă viață și alte lucruri trebuie să-i dăm acum. Trebuie să-i facem acum celui adormit ceea ce îi este de folos, dacă îl iubim cu adevărat și dorim să-i aducem darurile noastre. Ce anume îi va face bucurie sufletului celui mort? În primul rând, rugăciunile sincere pentru el, atât rugăciunile individuale, făcute în casă, cât și, mai ales, rugăciunile de la biserică, unite cu

Jertfa cea fără de sânge, adică pomenirea la Sfânta Liturghie.

Multe arătări ale morților și alte vedenii întăresc convingerea despre marele folos pe care îl primesc cei adormiți de la rugăciunile făcute pentru ei și din aducerea pentru ei a Jertfei fără de sânge. Un alt lucru care le aduce mare bucurie sufletelor celor adormiți este milostenia făcută pentru ei. A hrăni un flămând în numele celui răposat, a ajuta un nevoiaș, este ca și cum am face același lucru pentru cel răposat.

Cuvioasa Atanasia († 12 aprilie) a lăsat prin testament înainte de moarte ca, întru pomenirea ei, să fie hrăniți cerșetorii vreme de patruzeci de zile, însă surorile din mănăstire, din neglijență, împliniră testamentul doar timp de două zile. Atunci sfânta le apără însoțită de doi îngeri și le spu-se: „De ce ați uitat de porunca mea? Să știți că milostenia și rugăciunile preoților aduse pentru suflet timp de patruzeci de zile îl milostivesc pe Dumnezeu: dacă sufletele răposatilor au fost păcătoase, Domnul le dă iertare de păcate; iar dacă au fost drepte, atunci cei ce se roagă pentru ele vor fi răsplătiți cu binefaceri”.

Mai ales în zilele noastre, grele

pentru toată lumea, este o nebulie să cheltuim banii pentru obiecte și gesturi nefolositoare când, folosindu-le pentru cei lipsiți, putem face două fapte bune în același timp: și pentru cel adormit, și pentru cei care primesc ajutorul.

Nu demult, la împlinirea unui an de la sfârșitul monahiei Marina, potrivit testamentului ei, din jertfele strânse de la voluntari, în grădina bisericii arhieresti a fost organizată o masă pentru nevoiași. La anunțul acestei mese au sosit în jur de 150 de oameni, care au fost cu toții săturați. O faptă mare s-a făcut în felul acesta

Iar dacă nu vom oferi un ajutor atât de mare, ci vom sătura doar câțiva flămânzi, sau numai pe unul singur, este, oare, puțin lucru? Și nu e greu de făcut, depunând o sumă oarecare pentru pomenire, la Comitetul de ajutorare a săracilor de la biserică arhierescă, la Casa de ajutor sau la Cantina socială. O dată cu rugăciunea pentru răposat, va fi dată și hrană săracilor. Ei se vor sătura trupește, iar cel adormit se va sătura duhovnicește.

(Extras din **Sfântul Ioan Maximovici**, *Predici și îndrumări duhovnicești*)

Sfântul Ioan Maximovici (1896-1966)

Este considerat de creștinii ortodocși de pretutindeni ca fiind cel mai mare sfânt al secolului XX. Manifestând diferite forme de sfințenie, el a fost în același timp un mare teolog inspirat de Dumnezeu și "nebul întru Hristos", un zelos ierarh misionar și un apărător al săracilor, un ascet desăvârșit și un părinte iubitor pentru orfani. Hirotonit episcop în anul 1934, Sfântul Ioan va desfășura o activitate rodnică din China până în America. Se implică în organizarea unor societăți filantropice și de binefacere, aplanează conflicte religioase, ridică catedrale. Astfel trezește un neobișnuit entuziasm în rândul creștinilor ortodocși. Moare însingurat, cum a și fost mereu de când devenise arhieru, la doar 70 de ani. Vlădica Ioan a rămas în memoria credincioșilor nu prin severitatea sa, ci prin blândețea, veselia și chiar prin ceea ce se numește „nebulie întru Hristos”.

Miercuri începe Postul Adormirii Maicii Domnului

Fără post ne merge rău

” Nu ascultați de poftă niciodată, căci cine a ascultat de poftă a ascultat de diavolul. Asta s-o țineți minte în privința stomacului. Și așa e cu toate patimile. Războiul stomacului, însă, e primul război pe care l-a pierdut omul (în rai) și prima biruință a diavolului.

Și cu el, diavolul nădăjduiește să-i câștige și pe oameni și să-i desfacă de Dumnezeu. Și să știți, că de nu-și vor trage de seamă oamenii, diavolul va birui. Iată de ce strigam, s-audă toți: **Înapoi la post căci fără de post ne merge rău.**

Cine nu se leapădă de carne și de grăsime repede va fi încolțit de mânie și de desfrânare, celelalte două laturi ale lăcomiei stomacului.

Și să vedeți cum: Mâncarea de carne, și mai ales mâncată cu împingerea necurată a poftei, ca să se facă sânge are nevoie de fiere, care este o otrăvă - veninul nostru.”

Părintele Arsenie Boca, *Tinerii, familia și copiii născuți în lanțuri*, Editura Credința strămoșească, 2005, p.150

Publicația „Viața Creștină” este editată și distribuită gratuit de:

Parohia „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil” Poienita
Protopopiatul Pașcani

Adresa:
sat Hârtoape, com. Vânători, jud. Iași, cod poștal 707578

Concept grafic:
Pr. Marius-Ionuț Tabarcea

Contact:
Tel: 0745 77 64 56

email: parohia.poienita@yahoo.ro

web: <http://poienita.iasi.mmb.ro>
www.facebook.com/parohiapoienita